

Følgen deraf blive, at de efter Forløbet af den Tid selv maa betale for deres Pleje; men saaledes stiller Sagen sig ikke praktisk. Det praktiske er, at naar syge danske Søfolk efterledes i Udlandet, maa Konsul, Skipper eller Rederi sørge for dem. Om at indkræve Betaling hos Søfolkene for hvad der udlægges til deres Pleje for Tiden udover 4 eller 8 Uger, bliver der næppe Tale; særligt vil Statskassen, forsaavidt Udlæget gøres af Konsulen og der ikke findes Regres til Rederiet, næppe rejse Erstatningskrav imod de understøttede Søfolk, naar ikke ganske særegne Forhold ere tilstede. I Viskeligheden drejer Spørgsmaalet sig derfor her, som med Hensyn til Hjemsendelsesomkostninger efter § 98 og efter § 66, om, hvorvidt Statskassen bør komme Rederierne til Hjælp ved Udredelsen af de heromhandlede Omkostninger, naar disse overstige en vis Størrelse, og herom kan væsentlig henvises til de ovenfor til § 66 fremsatte Bemærkninger. Det vil ses, at det sidste Stykke i § 90 sigter i denne Retning. — I den nye svenske Sølov er, efter Rigsdags-Udvalgets Indstilling, Rederiets Forpligtelse til at sørge for syge Søfolks Kur og Pleje, ligesom for Skipperens Vedkommende efter § 64, i alle Tilfælde indskrænket til 4 Uger.

De i § 91 foreslaaede Bestemmelser om, at Mandstabet kan afskediges med Hyre indtil Afskeden, naar Rejsen eller dens Fortsættelse maa opgives, idetmindste for længere Tid, paa Grund af Krig, Blokade, Embargo eller Skade, som gør Skibet ubyggtigt til Rejsen, og at Mandstabets Tjenesteforhold ophører, og dermed dets Ret til Hyre, naar Skibet forulykker eller bliver opbragt og prisløst, stemme væsentlig med Reglerne i Loven af 1866 § 27 2det Punktum og § 30 1ste Punktum. I § 91 første Stykke er ifkun som gyldige Grunde til Rejsens Opgivelse tilføjet Ud- eller Indsøjersforbud og Ishindring, ligesom der i Paragraffens 2det Stykke er tilføjet, at Skibet efter indtruffen Søulykke erklæres for uistandætteligt eller tages af Sørovere. Fremdeles er det anset for hensigtsmæssigt udtrykkelig at tilføje, at det i Tilfælde af Skibbrud paaaligger Mandstabet at deltage i Bjergningen, jfr. D. L. 4—4—1, dog kun imod passende Godtgørelse, og at blive tilstede til Søforklarings Afgivelse. I sidste Tilfælde vedbliver Hyren naturligvis at løbe saa længe; Bjergningsgodtgørelsen maa i Tilfælde af Strid om dens Størrelse blive at fastsætte af Domstolene (Søretten), og Folkene maa for deres Fordring paa den have Sikkerhed i det Bjergede; efter Reglerne i det 11te Kapitel, navnlig § 268, sammenholdte med § 229, medens de ikke derfor

kunne holde sig til Rederne personlig. — Forsaavidt det i sidste Stykke af § 27 i Loven af 1866 udtales, at forudbetalt Hyre ikke kan fordres tilbage, henvises til Lovforslagets § 99 sidste Stykke, der fører til samme Resultat, men tillige for de Tilfælde, som omhandles i Loven af 1866 § 30. Bestemmelsen i sidstnævnte Paragrafs 2det Stykke om fri Hjemrejse m. v. omfattes af Reglerne i Lovforslagets § 98; overfor Mandstabet har det ingen Betydning, at denne Paragraf betingelsesvis paalægger Statskassen at udbede de dermed forbrudne, efter Loven af 1866 § 30 Rederiet paahvilende Udgifter. Det kan endelig bemærkes, at de i Loven af 1866 §§ 27 og 30 givne særegne Regler om Beregningen af den Mandstabet tilkommende Hyre, hvor denne er betinget for Rejsen, ikke behøves efter den i Lovforslagets § 71, i Slutningen af dens 1ste Stykke, indeholdte almindelige Bestemmelse.

Ved § 93, hvis Regel om at Hyren løber til Dødsdagen, medmindre Ketten dertil tidligere er ophørt paa Grund af Sygdom eller anden Natfag, svarer til Hovedbestemmelsen i § 33 i Loven af 1866, foreslaas der den for Mandstabet gunstige Forandring i sidstnævnte, at Rederiet skal betoste Begravelsen, naturligvis dog kun forsaavidt Sømanden er død efter at Tjenesten var tiltraadt. I Lighed med § 67 er der derhos tilføjet en Regel for Beregningen af Hyren for det Tilfælde, at Skibet forulykker og Dødsdagen derfor ikke kan oplyses.

Lovforslagets §§ 94, 95, 96 og 97 svare til Loven af 1866 henholdsvis §§ 25, 26 og 28, § 37, § 38 og § 29. — Vortset fra Sammenlægningen og den forandrede Affattelse gøres der ved § 94 ifkun den ubetydelige Ændring, som næppe behøver nogen videre Begrundelse, at der ifkun skal beregnes Tillægshyre for det ved Rederiets eller Skipperens vilkaarlige Beslutning eller de i Paragraffen nævnte Omstændigheder bevirkede Ophold, naar dette varer mindst 8 Dage i Træk. — Sammenholdes § 95 med Loven af 1866 § 37, vil det ses, at der foreslaas to Ændringer. Den ene gaar ud paa, at den ved Mandstabets Formindstelse besparede Hyre skal fordeles imellem de Tilbageblivende, ikke efter det Forhold, hvori enhver tager Hyre, men i Forhold til enhveris forøgede Arbejde. Dette sidste er umægtelig det korrekte, efterom der ikke synes at være nogen Grund til, at de Folk, hvis Arbejde maaste slet ikke forøges ved Formindstelsen af Mandstabet, skulle have Del i den derved ledigblevne Hyre, til Skade for andre, der maaste komme